

УДК 349.6:347.23

DOI: 10.33663/1563-3349-2026-99-199

ISSN 1563-3349

**Н. О. АРМАШ**

## **РЕАЛІЗАЦІЯ НОРМ ПРАВА В УМОВАХ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОЇ ВЗАЄМОДІЇ**

Здійснено міжгалузевий аналіз реалізації норм права в умовах публічно-приватної взаємодії з урахуванням особливостей цивільного, господарського та адміністративного правового регулювання. Обґрунтовано, що сучасні правовідносини характеризуються тісним переплетенням приватноправових і публічно-правових елементів, унаслідок чого реалізація норм права виходить за межі традиційних галузевих моделей. Показано, що договір і управлінське рішення виступають взаємодоповнювальними формами реалізації правових приписів у змішаних правовідносинах, а судова та адміністративна практика відіграють ключову роль у забезпеченні балансу публічних і приватних інтересів. Зроблено висновок про необхідність переходу від формально-галузевого до матеріального міжгалузевого підходу до реалізації норм права як умови підвищення ефективності правового регулювання та стабільності правопорядку.

**Ключові слова:** реалізація норм права, публічно-приватна взаємодія, цивільне право, господарське право, адміністративне право, міжгалузевий підхід, договір, управлінське рішення, судова практика, публічний і приватний інтерес.

### **Armash Nadiia. Implementation of legal norms in the conditions of public-private interaction**

*The article provides an interdisciplinary analysis of the implementation of legal norms in the context of public-private interaction, taking into account the specific features of civil, commercial, and administrative law regulation. It substantiates that contemporary legal relations are characterised by a close interweaving of private-law and public-law elements, as a result of which the implementation of legal norms goes beyond traditional sectoral models. The study demonstrates that the contract and the administrative decision function as complementary forms of implementing legal norms in mixed legal relations, while judicial and administrative practice play a key role in ensuring a balance between public and private interests. The article concludes that a transition from a formal, sector-based understanding to a material, interdisciplinary*

---

© АРМАШ Надія Олексіївна — доктор юридичних наук, доцент, в.о. старшого наукового співробітника відділу цивільно-правових наук Інституту держави і права імені В. М. Корецького НАН України; ORCID: 0000-0001-8286-5857

*approach to the implementation of legal norms is a necessary condition for enhancing the effectiveness of legal regulation and maintaining the stability of the legal order.*

**Key words** *implementation of legal norms, public–private interaction, civil law, commercial law, administrative law, interdisciplinary approach, contract, administrative decision, judicial practice, public and private interest.*

**Постановка проблеми.** Сучасний розвиток правової системи України характеризується ускладненням форм правового регулювання та зростанням кількості правовідносин, у яких поєднуються елементи публічного та приватного права. За цих умов особливої актуальності набуває проблема реалізації норм права, яка виходить за межі окремих галузей і потребує міжгалузевого доктринального осмислення. Реалізація правових норм дедалі рідше відбувається у «чистих» цивільних, господарських або адміністративних відносинах, а дедалі частіше – в умовах публічно-приватної взаємодії, де переплітаються автономія волі суб'єктів, імперативні приписи публічної влади та управлінські механізми.

Традиційні галузеві підходи до реалізації норм права, що ґрунтувалися на чіткому розмежуванні приватного і публічного регулювання, поступово втрачають пояснювальний потенціал. Цивільно-правові та господарсько-правові норми дедалі частіше реалізуються в умовах адміністративного впливу, регуляторних обмежень, контрольних процедур та дискреційних управлінських рішень. Водночас адміністративно-правові норми нерідко реалізуються через договірні конструкції, економічні механізми та приватноправові інструменти. Така взаємопроникність галузей зумовлює необхідність переосмислення реалізації норм права як комплексного, багаторівневого процесу.

У контексті публічно-приватної взаємодії реалізація норм права перестає бути суто формальним етапом правового регулювання. Вона набуває матеріального змісту, оскільки пов'язується не лише з дотриманням нормативних приписів, а й досягненням соціально та економічно значущого правового результату. Реалізованою вважається не та норма, яка була формально застосована, а та, яка забезпечила баланс публічних і приватних інтересів, ефективність правового регулювання та стабільність правопорядку.

Особливо виразно міжгалузевий характер реалізації норм права проявляється у договірних правовідносинах за участю суб'єктів

публічної влади або в умовах адміністративного регулювання господарської діяльності. У таких випадках договір виступає не лише інститутом приватного права, а й інструментом реалізації публічних функцій держави, зокрема регуляторних, контрольних та сервісних. Це зумовлює необхідність узгодження принципів цивільного і господарського права з вимогами адміністративної законності, публічного інтересу та дискреційних повноважень органів влади.

Проблема реалізації норм права в умовах публічно-приватної взаємодії також тісно пов'язана з питанням ефективності правового регулювання. Формальне дотримання галузевих норм без урахування їх взаємодії може призводити до правових колізій, дисфункцій правозастосування та втрати довіри до правових інститутів. Натомість міжгалузевий підхід до реалізації норм права дозволяє розглядати правовідносини як цілісну систему, в якій цивільні, господарські та адміністративні норми реалізуються взаємопов'язано та узгоджено.

У цьому зв'язку актуалізується потреба доктринального аналізу реалізації норм права саме в умовах публічно-приватної взаємодії. Такий аналіз дозволяє виявити закономірності міжгалузевого впливу, окреслити роль різних суб'єктів у процесі реалізації норм та сформулювати теоретичні засади для вдосконалення правового регулювання. Саме міжгалузевий підхід відкриває можливість глибшого розуміння реалізації норм права як динамічного процесу, що поєднує приватноправові та публічно-правові елементи в єдиному правовому просторі.

**Аналіз останніх досліджень.** Проблематика реалізації норм права традиційно посідає важливе місце в теорії держави і права, а також у галузевих юридичних науках. У наукових дослідженнях реалізація норм здебільшого розглядається як стадія правового регулювання, що охоплює дотримання, виконання, використання та застосування правових приписів. Такий підхід сформував стійку теоретичну основу для розуміння механізмів дії права, водночас виявив обмеженість у контексті сучасних міжгалузевих правовідносин, у яких норми різних галузей реалізуються одночасно та взаємопов'язано.

У працях представників цивілістичної науки реалізація норм права, як правило, аналізується крізь призму договору, виконання зобов'язань, принципів добросовісності та справедливості. Значна

увага приділяється матеріальному змісту правовідносин і фактичному досягненню правового результату. Водночас у межах цивільного права реалізація норм здебільшого розглядається автономно, без належного урахування адміністративного впливу та публічно-правових обмежень, які дедалі частіше супроводжують приватно-правові відносини.

Вагомий внесок у розробку питань, пов'язаних з реалізацією норм права в цивільному та господарському праві зробили відомі вітчизняні вчені-теоретики: М. А. Гредескул, Г. Ф. Шершеневич, П. О. Недбайло, П. М. Рабинович, В. В. Лазарєв, В. М. Горшенев, Ю. С. Решетов, Р. О. Халфина, А. С. Піголкін, С. Л. Лисенков, В. С. Нерсисянц, Л. С. Явич, М. М. Вопленко, Л. М. Завадська, Ф. Н. Фаткуллін, Ф. Ф. Фаткуллін, М. Ф. Маликов, О. Ф. Скакун та ін.

**Метою статті** є доктринальне осмислення реалізації норм права в умовах публічно-приватної взаємодії та формування міжгалузевого підходу до аналізу цього процесу. Досягнення поставленої мети передбачає з'ясування особливостей реалізації норм цивільного, господарського та адміністративного права у змішаних правовідносинах; визначення ролі договору, публічної адміністрації та суду в забезпеченні ефективної реалізації правових приписів; а також обґрунтування необхідності переходу від формально-галузевого до матеріального міжгалузевого розуміння реалізації норм права.

**Виклад основного матеріалу.** Сучасні правовідносини дедалі рідше розвиваються в межах ізольованих галузевих моделей правового регулювання. Реалізація норм права здебільшого відбувається у просторі публічно-приватної взаємодії, де поєднуються автономія волі учасників, економічні інтереси суб'єктів господарювання та імперативні приписи публічної влади. За таких умов правова норма реалізується не в «чистому» цивільному, господарському чи адміністративному середовищі, а в інтегрованому правовому просторі, що зумовлює необхідність міжгалузевого підходу до аналізу цього процесу.

Публічно-приватна взаємодія формує специфічне середовище реалізації норм права, в якому змінюється традиційна логіка галузевого розмежування. Цивільно-правові та господарсько-правові норми реалізуються в рамках адміністративного регулювання, дозвільних процедур, контролю та нагляду, а адміністративно-правові

приписи, своєю чергою, набувають конкретного змісту через договірні та економічні механізми [1]. Така взаємодія свідчить про те, що реалізація норм права є багаторівневим процесом, у якому галузева належність норми не визначає вичерпно спосіб і форму її реалізації.

У сфері цивільних і господарських правовідносин публічно-приватна взаємодія виявляється насамперед у тому, що реалізація договірних зобов'язань залежить від управлінських рішень органів публічної влади, регуляторних обмежень та адміністративних процедур. Договір, як класичний інститут приватного права, дедалі частіше функціонує в умовах адміністративного впливу, що визначає межі свободи сторін і впливає на фактичні можливості виконання зобов'язань. У таких умовах реалізація норм цивільного і господарського права не може бути відокремлена від адміністративно-правового контексту.

Адміністративне право в межах публічно-приватної взаємодії виконує не лише функцію контролю та примусу, а й функцію організації реалізації приватноправових норм. Через дозвольні, реєстраційні, контрольні та сервісні процедури публічна адміністрація створює умови для реалізації цивільних і господарських прав, водночас обмежуючи їх у публічних інтересах. Це означає, що адміністративно-правові норми реалізуються не ізольовано, а у взаємодії з нормами приватного права, формуючи єдиний регулятивний механізм [2].

Публічно-приватна взаємодія також впливає на матеріальний зміст реалізації норм права. Формальне виконання галузевих приписів не завжди забезпечує досягнення регулятивної мети, якщо не враховується комплексний характер правовідносин. Реалізація норм права в такому середовищі передбачає узгодження публічного інтересу з приватними правами та господарською доцільністю, що зумовлює зростання ролі оціночних категорій, таких, як справедливність, пропорційність, добросовісність та ефективність.

У цьому контексті публічно-приватна взаємодія виступає не винятком із галузевої моделі реалізації норм права, а її сучасною формою. Саме в такому середовищі виявляється потреба переходу від формального, галузевого замкненого підходу до реалізації норм до міжгалузевого, матеріально орієнтованого розуміння цього процесу. Реалізація норм цивільного, господарського та адміністративного права за таких умов має розглядатися як єдиний, узгодже-

ний процес, спрямований на забезпечення ефективного правового регулювання та стабільності правопорядку [3].

У межах публічно-приватної взаємодії договір і управлінське рішення постають як взаємопов'язані, але різні за правовою природою форми реалізації норм права. Їх співіснування у межах одних і тих самих правовідносин зумовлює необхідність міжгалузевого аналізу, оскільки реалізація норм цивільного, господарського та адміністративного права відбувається не паралельно, а у взаємному переплетенні. Саме через договір і управлінське рішення правові приписи набувають конкретного, індивідуалізованого змісту та матеріалізуються у фактичній поведінці суб'єктів.

Договір традиційно розглядається як базова форма реалізації норм приватного права, що ґрунтується на автономії волі сторін та диспозитивності правового регулювання. Водночас у змішаних правовідносинах договір дедалі частіше виконує функції, що виходять за межі класичної цивілістичної моделі. Він використовується як інструмент реалізації публічних цілей, економічної політики держави, регуляторних та сервісних функцій публічної адміністрації. У таких випадках договір поєднує приватноправову форму та публічно-правовий зміст, що істотно впливає на спосіб реалізації відповідних норм права.

У господарсько-правовому вимірі договір виступає ключовим механізмом реалізації норм, спрямованих на впорядкування економічної діяльності, забезпечення конкуренції та стабільності ринку [4]. Проте навіть у цій сфері реалізація договірних норм часто залежить від управлінських рішень органів публічної влади, тобто ліцензій, дозволів, погоджень, регуляторних актів. Таким чином, договірна форма реалізації норм господарського права функціонує у тісному зв'язку з адміністративно-правовими механізмами, що зумовлює необхідність узгодження приватних інтересів із публічними обмеженнями.

Управлінське рішення, своєю чергою, є класичною формою реалізації норм адміністративного права, що ґрунтується на владних повноваженнях та імперативному методі регулювання. Однак у межах публічно-приватної взаємодії управлінське рішення часто виступає передумовою або елементом реалізації цивільних і господарських норм. Через управлінські рішення публічна адміністрація визначає допустимі межі реалізації приватноправових

зобов'язань, впливає на зміст договірних відносин та створює правові умови для їх виконання.

Прикладом є екологічна сфера, в якій публічний та приватний інтерес є частиною договірних відносин [5].

Особливістю сучасних змішаних правовідносин є те, що договір і управлінське рішення не протистоять одне одному, а формують єдиний механізм реалізації норм права. Формальне розмежування приватноправової та публічно-правової форм реалізації не відображає реального характеру правового регулювання, в якому договір може бути зумовлений управлінським рішенням, а останнє спрямоване на забезпечення виконання договірних зобов'язань. У цьому контексті реалізація норм права набуває комплексного характеру, що поєднує елементи диспозитивності та імперативності.

Показовим прикладом міжгалузевої реалізації норм права є положення Цивільного кодексу України, які, зберігаючи приватноправову природу, фактично функціонують у публічно-регуляторному середовищі. Так, відповідно до статті 3 Цивільного кодексу України загальними засадами цивільного законодавства є, зокрема, справедливість, добросовісність і розумність. Ці категорії не мають суто галузевого характеру, а виступають універсальними критеріями оцінки реалізації норм права, які застосовуються як у цивільних, так і в господарських та адміністративних правовідносинах [6].

Матеріальний характер реалізації цивільно-правових норм особливо чітко простежується через положення статті 509 Цивільного кодексу України, відповідно до якої зобов'язання має ґрунтуватися на засадах добросовісності, розумності та справедливості [6]. У контексті публічно-приватної взаємодії це означає, що формально належне виконання зобов'язання не може визнаватися реалізацією норми права, якщо воно суперечить зазначеним засадам унаслідок адміністративного впливу, регуляторних обмежень або управлінських рішень органів публічної влади.

Взаємодія договору й управлінського рішення впливає також на матеріальний вимір реалізації норм права. Формально правомірний договір або законне управлінське рішення не завжди забезпечують досягнення регулятивної мети, якщо вони не узгоджені між собою, виходячи із судової практики [7]. Реалізація норм у змішаних правовідносинах передбачає не лише дотримання галузевих

вимог, а й забезпечення ефективності правового результату, що досягається через узгодження приватних і публічних інтересів.

Таким чином, договір і управлінське рішення в умовах публічно-приватної взаємодії слід розглядати як взаємодоповнювальні форми реалізації норм права. Їх міжгалузеве поєднання свідчить про трансформацію класичних моделей правового регулювання та зумовлює необхідність доктринального переосмислення реалізації норм цивільного, господарського та адміністративного права як єдиного, системного процесу.

У системі публічно-приватної взаємодії судова та адміністративна практика відіграють ключову роль у забезпеченні реальної, а не декларативної реалізації норм права. Саме на рівні правозастосування відбувається остаточне узгодження цивільно-правових, господарсько-правових та адміністративно-правових приписів, які в нормативному масиві можуть співіснувати автономно, але в конкретних правовідносинах потребують узгодженого застосування. Суд і публічна адміністрація в цьому сенсі виступають не лише суб'єктами застосування права, а інституційними посередниками між публічним і приватним інтересом.

Судова практика є особливо важливим елементом реалізації норм права у змішаних правовідносинах, оскільки саме суд наділений повноваженнями надавати остаточну правову оцінку діям суб'єктів приватного права та рішення органів публічної влади. У межах цивільних і господарських спорів суд дедалі частіше змушений оцінювати не лише відповідність поведінки сторін договірним умовам, а й правомірність адміністративного впливу на реалізацію приватноправових зобов'язань. Це зумовлює трансформацію судової ролі від формального арбітра до активного суб'єкта матеріалізації норм права.

У контексті реалізації норм цивільного та господарського права судова практика виконує функцію корекції договірної моделі у випадках, коли публічно-правові чинники істотно впливають на виконання зобов'язань. Судове втручання спрямоване не на заміщення волі сторін, а на відновлення регулятивної здатності правової норми, яка внаслідок публічного впливу або управлінських рішень втратила можливість реалізуватися у первісному вигляді. У цьому аспекті суд виступає інструментом матеріальної реалізації

норм права, забезпечуючи баланс інтересів та ефективність правового регулювання.

Адміністративна практика, своєю чергою, визначає рамки, у межах яких здійснюється реалізація приватноправових норм. Через управлінські рішення, регуляторні акти, контрольні та наглядові процедури публічна адміністрація формує правове середовище, що безпосередньо впливає на можливість реалізації цивільних і господарських прав та обов'язків. У змішаних правовідносинах адміністративна діяльність не обмежується одностороннім владним впливом, а стає елементом складного механізму реалізації норм права, в якому публічні цілі повинні узгоджуватися з приватними інтересами.

Особливістю сучасної адміністративної практики є зростання ролі дискреційних повноважень, реалізація яких безпосередньо впливає на цивільні та господарські правовідносини. Дискреція публічної влади створює додаткові виклики для реалізації норм права, оскільки формально законне управлінське рішення може істотно обмежувати або трансформувати можливості реалізації приватноправових зобов'язань. У таких умовах узгодження публічних і приватних інтересів потребує підвищеної ролі судового контролю та доктринально вивірених підходів до оцінки адміністративних рішень.

Взаємодія судової та адміністративної практики формує комплексний механізм реалізації норм права у публічно-приватному середовищі. Судова практика компенсує можливі дисбаланси, спричинені адміністративним впливом, тоді як адміністративна практика забезпечує організаційні та регуляторні умови для реалізації приватноправових норм. Така взаємодія свідчить про те, що реалізація норм цивільного, господарського та адміністративного права не може розглядатися ізольовано, а потребує системного міжгалузевого підходу.

Отже, судова та адміністративна практика виступають ключовими механізмами узгодження публічних і приватних інтересів у процесі реалізації норм права. Саме через їх взаємодію забезпечується перехід від формального застосування правових приписів до матеріальної реалізації норм, здатної забезпечити ефективність правового регулювання та стабільність правопорядку в умовах ускладнення сучасних правовідносин.

**Висновки і перспективи подальших досліджень.** Реалізація норм права в сучасних умовах дедалі частіше відбувається у просторі публічно-приватної взаємодії, де поєднуються елементи цивільного, господарського та адміністративного правового регулювання. Така взаємодія зумовлює трансформацію традиційних уявлень про реалізацію норм як галузево ізольований процес і вимагає міжгалузевого доктринального підходу до її осмислення.

В умовах змішаних правовідносин реалізація норм права не може зводитися до формального дотримання приписів окремих галузей. Цивільно-правові та господарсько-правові норми реалізуються в межах адміністративного регуляторного середовища, а адміністративно-правові приписи набувають конкретного змісту через договірні та економічні механізми. У результаті реалізація норм права постає як комплексний, багаторівневий процес, у якому галузева належність норми не визначає вичерпно спосіб і результат її дії.

Договір і управлінське рішення в умовах публічно-приватної взаємодії обґрунтовано слід розглядати як взаємодоповнювальні форми реалізації норм права. Договір, зберігаючи приватноправову форму, дедалі частіше виконує публічні функції, тоді як управлінське рішення, залишаючись інструментом владного впливу, безпосередньо впливає на можливість реалізації цивільних і господарських зобов'язань. Їх взаємодія свідчить про необхідність відмови від жорсткого протиставлення приватноправових і публічно-правових механізмів реалізації норм.

Особливу роль у процесі реалізації норм права в умовах публічно-приватної взаємодії відіграють судова та адміністративна практика. Суд виступає інституційним механізмом узгодження приватних і публічних інтересів, забезпечуючи матеріальну реалізацію норм права у випадках, коли формальне застосування приписів не дозволяє досягти регулятивної мети. Адміністративна практика, своєю чергою, формує правове середовище реалізації приватноправових норм, але потребує ефективного судового контролю з огляду на зростання ролі дискреційних повноважень публічної влади.

Загалом реалізація норм цивільного, господарського та адміністративного права в умовах публічно-приватної взаємодії має розглядатися як єдиний системний процес, спрямований на забезпечення ефективності правового регулювання та балансу публічних і приватних інтересів. Перехід від формально-галузевого до мате-

ріального міжгалузевого розуміння реалізації норм права є необхідною умовою адаптації правової системи до сучасних соціально-економічних викликів і подальшого розвитку доктрини публічно-приватного права.

1. Спасибо-Фатєєва І. Форми права власності. *Вісник Академії правових наук України*. 2009. № 3(58). С. 145–154. 2. Крат В. Огляд специфіки регулювання окремих цивільних відносин під час воєнного стану. URL: <https://t.me/glossema/105> 3. Савченко С. В. Співвідношення приватних і публічних інтересів: досвід України. *Порівняльно-аналітичне право*. 2013. № 3-2. С. 53–57. 4. Маліновська І.М., Острогляд Д.А., Чернявська Д.С., Целиковська О.А. Воєнний стан як підстава зміни істотних умов договору та підстава звільнення від відповідальності за порушення договірних зобов'язань. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 5. С. 192–195. 5. Анісімова Г.В. Теоретичні засади розвитку екологічного законодавства в контексті природно-правової доктрини: монографія. Харків: Право, 2019. 672 с. 6. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року № 435-IV. *Голос України*. 2003. 12.03. № 45. 7. Розгон О.В. Межі та обмеження права власності: монографія. Харків, 2006. 188 с. 8. Аналіз деяких питань застосування судами законодавства про право власності при розгляді цивільних справ: Лист від 1.07.2013 / Верховний Суд України. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/VSS00069?an=117>.

### References

1. Spasybo-Fatieieva I. Formy prava vlasnosti. *Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy*. 2009. № 3(58). S. 145–154. 2. Krat V. Ohliad spetsyfyky rehuliuвання окреmykh tsyvilnykh vidnosyn pid chas voiennoho stanu. URL: <https://t.me/glossema/105> 3. Savchenko S.V. Spivvidnoshennia pryvatnykh i publichnykh interesiv: dosvid Ukrainy. *Porivnialno-analitychne pravo*. 2013. № 3-2. S. 53–57. 4. Malinovska I.M., Ostrohliad D.A., Cherniavska D.S., Tselykovska O.A. Voiennyi stan yak pidstava zminy istotnykh umov dohovoru ta pidstava zvilnennia vid vidpovidalnosti za porushennia dohovirnykh zoboviazan. *Yurydychni naukovyi elektronnyi zhurnal*. 2022. № 5. S. 192–195. 5. Anisimova H.V. Teoretychni zasady rozvytku ekolohichnoho zakonodavstva v konteksti pryrodno-pravovoi doktryny: monohrafiia. Kharkiv: Pravo, 2019. 672 s. 6. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy vid 16 sichnia 2003 roku № 435-IV. *Holos Ukrainy*. 2003. 12.03. № 45. 7. Rozghon O.V. Mezhi ta obmezhenia prava vlasnosti: monohrafiia. Kharkiv, 2006. 188 s. 8. Analiz deiakykh pytan zastosuvannia sudamy zakonodavstva pro pravo vlasnosti pry rozghliadi tsyvilnykh sprav: Lyst vid 1.07.2013 / Verkhovnyi Sud Ukrainy. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/VSS00069?an=117>.

### **Armash Nadiia. Implementation of legal norms in the conditions of public-private interaction**

The article explores the implementation of legal norms in the context of public-private interaction from an interdisciplinary perspective, integrating

approaches of civil, commercial, and administrative law. It is argued that contemporary legal relations increasingly develop within mixed regulatory environments where private autonomy, economic interests, and public authority imperatives coexist and interact. Under such conditions, the traditional sector-based understanding of the implementation of legal norms proves insufficient to explain the real mechanisms through which law operates in practice.

The study substantiates that the implementation of legal norms should not be perceived as a purely formal stage of legal regulation limited to compliance with statutory provisions or contractual terms. Instead, it represents a complex, multi-level process aimed at achieving a substantive legal result that balances private and public interests. In the context of public–private interaction, legal norms are implemented through a combination of contractual mechanisms, administrative decisions, and judicial review, which together form an integrated regulatory framework.

Special attention is paid to the role of the contract and the administrative decision as complementary forms of implementing legal norms in mixed legal relations. While the contract traditionally functions as a private-law instrument based on party autonomy, it increasingly serves public regulatory objectives and operates within administrative constraints. Conversely, administrative decisions, while grounded in public authority, directly affect the scope and feasibility of civil and commercial obligations. This interdependence demonstrates that the implementation of legal norms cannot be adequately analysed within isolated branches of law.

The article also highlights the significance of judicial and administrative practice in ensuring the material implementation of legal norms. Courts play a crucial role in reconciling formal legality with substantive justice, particularly in situations where administrative regulation substantially affects private-law relations. Administrative practice, in turn, shapes the regulatory environment for the exercise of private rights but requires effective judicial oversight due to the expanding use of discretionary powers.

The article concludes that the implementation of legal norms in conditions of public–private interaction should be understood as a unified, systemic process that transcends traditional branch boundaries. A shift from a formal, sector-based approach to a material, interdisciplinary understanding of the implementation of legal norms is necessary to enhance the effectiveness of legal regulation and to ensure the stability of the legal order in modern socio-economic conditions.

**Key words:** implementation of legal norms, public–private interaction, civil law, commercial law, administrative law, interdisciplinary approach, contract, administrative decision, judicial practice, public and private interest.

Дата першого надходження рукопису до редакції: 15.01.2026 р.

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 25.01.2026 р.

Дата публікації: 03.03.2026 р.